

ST var med da Trondheim orkesterforenings bidrag til låten *Memoirs of an Imaginary Friend*. Innspillingen skjedde i Metodistkirken.

– En personlig plate

En febersyk Erlend Viken gleder seg til å dele Soups nye musikk med publikum, både live og på plate. Begge deler skjer i dag.

CATHARINA MORKEN
catharina.morken@avisa-st.no

928 30 284

Tre og et halvt år etter at dobbeltalbumet «Children of e.l.b.» fikk norsk musikkpresse til å ta fram superlativene, kommer oppfølgeren.

Ungdommens skjønnhet

Denne gangen begrenser Soup seg til åtte sanger samlet på én plate, som har fått navnet «The beauty of our Youth».

– Jeg har ikke lyst til å si så mye om hva som ligger i albumnavnet. Det kan tolkes både bokstavelig og symbolsk, sier Viken som er sengeliggende og febersyk dagen før dagen. Foruten at plata slippes i dag,

har bandet releasekonsert på Blæst.

– Jeg gleder meg veldig, og regner med at adrenalinnet skal få meg frisk igjen.

Melankoli

Det er hyppige vekslinger mellom dur og moll på Soups nye album.

– Det er masse dur og moll om hverandre. Typisk Soup. Stemningsvekslinger. Fra det sarte til voldsomme og fra det triste til det muntre. Det er mye melankoli i dette.

– Mer enn på forgjengeren?
– Ja. Det høres flåsete ut å

snakke om livsvisdom når man er så ung som meg. Men ting endrer seg gjennom livet. Man vurderer egen status, episoder og hendelser. Folk man møter og folk man mister. Slikt blir det melankoli av.

Livets lydspor

Viken og Soup har jobbet med «Beauty of our Youth» siden «Children of e.l.b.» kom ut i februar 2010.

– Jeg synes denne plata reflekterer min ferd gjennom disse tre årene. Det kan høres både på tekst og melodi. *Soundtrack of our Lives* er navnet på et band, og det er veldig beskrivende for hvordan ting blir når man jobber med musikk. Man lager lydspor til årene som går.

Oppriktighet og nerve

– Hvordan synes du selv at

I dag kommer Soups nye plate, og i kveld spiller de på Blæst. Pressebilde

denne plata er blitt?

– Den beste i karrieren, så langt. Det sier man alltid. Men jeg synes det er riktig i dette tilfellet. Det er blitt ei organisk og

ekte plate med mye nerve og oppriktighet.

– Mer personlig enn «Children of e.l.b.»?
– Ja.

Storslått melankoli

«The Beauty of our Youth» er veldig gjenkjennbart som Soup-musikk, samtidig som det nye albumet tar bandet et godt steg videre.

CATHARINA MORKEN
catharina.morken@avisa-st.no

928 30 284

Påska 2010 satte jeg meg ned for å høre gjennom ei plate til et band jeg knapt hadde hørt om. Bandet Soup hadde visstnok en frontfigur som kom fra Skaun; en av kommunene avisa Sør-Trøndelag dekker.

Jeg så derfor for meg en om-tale farget av lokal velvilje. Så ble jeg slått fullstendig i

bakken.

Dobbeltalbumet «Children of e.l.b.» viste seg å være et storverk. Så hypnotiserende vakkert at jeg ble sittende til klokka halv fire den natta og spille plata om og om igjen. Og da var jeg ikke kommet til del to av dobbeltalbumet engang.

Jeg var ikke alene om å trykke

Soup til mitt bryst. Anmeldelsene var svært gode. Panorama.no mente det var 2010s beste album, og ABC Nyheter utropte den til en av de ti beste utgivelsene i det 21. århundret – både nasjonalt og internasjonalt.

Det er med andre ord en tøff oppgave Soup har gått løs på da de laget oppfølgeren.

Nå er den her, «Beauty of our Youth».

Og det samme skjer igjen.

Nok en gang er jeg blitt sittende til langt over midnatt, med plata på repeat. Dette er umiskjennelig Soup. Samtidig er det

et band i endring.

Mindre tekno, mer piano og strykere. Sterkere tekster, vakrere tekster. Noen av dem ren poesi. Nydelige arrangementer, melodier som brenner seg fast og som får deg til å nynne i dagevis.

Atte sanger. Alle holder et høyt nivå. Man rekker knapt å få én favoritt før en ny tar plass.

Det er likevel én låt som peker seg ut. Man smaker på ordet mesterverk:

«Memoirs of an Imaginary Friend» starter veldig stille.

Noen anslag på pianoet. Så kommer strykerne inn. Først

noen få. Så flere og flere. Hele tiden med pianoet i bunn. Det stiger og stiger. Melankolsk. Storslått. Så utrolig vakkert.

Plutselig er symfoniorkesteret borte, og det er bare Erlend og pianoet. Før det igjen stiger. Og tas ned, og låten tar en helt ny retning; et pianotema som vil sitte i minnet for alltid.

Så eksploderer det idet symfoniorkesteret kommer inn igjen. Ordet mektig er kanskje det mest forslitte i kulturjournalistikken.

Mer akkurat her hører det hjemme.

Catharina Morken